

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 11

JUILLET 1941

SỐ 125

TÍN-ĐỒ! HÃY RÚT NGẮN CHIẾN-TRANH!

Đức Chúa Jêsus phán: «Vi có các người được chọn, thì những ngày ấy sẽ giảm-bớt» (Ma-thi-ơ 24: 22)

Thế-giới nợ dân Chúa

THẾ-GIỚI vô-tin hầu như không biết mình mắc nợ dân Đức Chúa Trời chừng nào. Nhờ nền văn-minh tân-tiến mà cuộc đời tốt-đẹp hơn, ấy thế-giới thường tưởng lầm như thế. Nhưng kia, bức tranh tàn-sát kinh-khiếp và đau-đớn vô-cùng do cuộc chiến-tranh ngày nay, há chẳng phải những nét vẽ rừng-rợn của nền văn-minh tân-tiến mà người đời vẫn khoe-khoang sao? Trên đất, chiến-xa qui-quái phun lửa hủy-diệt; trên biển, tàu ngầm phóng ngư-lôi đánh đắm tàu bè địch; trên trời, các phi-cơ tàn-ác thả bom gieo-rắc sự chết. Phải, nền văn-minh càng ngày càng rõ nét tàn-sát và hủy-diệt bằng khoa-học tân-tiến!

Trái lại, cả đến những kẻ không tin-nhận Đức Chúa Jêsus làm Cứu-Chúa cũng sợ cuộc sống trong một thế-giới mà mọi sự tin-kính Đức Chúa Trời đã tiêu-tan. Vì nếu không có Đức Chúa Trời, thế-giới sẽ tìm đâu ra công-bình, thiện-đức, chơn-lý, đức-tin, hòa-bình và thân-ái (II Tê 2: 7)? Đó há chẳng phải những kho-tàng quý-báu hơn hết cho loài người, do sự khải-thị lòng thương-xót của Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus-Christ, và do sự hành-động của Đức Thánh-Linh? Vậy thì lầm lắm, thế-giới dám coi con-cái Đức Chúa Trời như một thiều-số không quan-hệ, chỉ đáng khinh-dê và bắt-bớ. Trái lại, thế-giới đáng phải cảm-tạ Đức Chúa Trời, vì chẳng bao giờ Ngài

để cho trên mặt đất không có một phần dân Ngài sót lại. Về phần dân Đức Chúa Trời, cũng phải nhận-biết rằng thế-giới cần họ và lời cầu-nguyện của họ càng ngày càng hơn.

Thế-giới cần lời Chúa hứa

CẢM-TẠ Đức Chúa Trời! Ngài hứa: Vi có kẻ được chọn, những ngày đại-nạn sẽ rút ngắn. Chẳng chịu ăn-năn, thế-giới đáng bị cơn thịnh-nộ của Đức Chúa Trời, chớ không đáng được phước. Nhưng ân-điền Chúa lớn hơn tội-lỗi người; tế-lễ trên núi Gò-gô-tha lớn hơn sự bội đạo của loài người. Lời hứa này trước hết quan-hệ đến thành Giê-ru-sa-lem gần bị hủy-diệt, nhưng cũng quan-hệ đến những ngày đại-nạn sắp tới—«Vi lúc ấy sẽ có hoạn-nạn lớn, đến nỗi từ khi mới có trời đất cho đến bây giờ chưa từng có như vậy» (Ma 24: 21). Nào ai biết cuộc chiến-tranh hiện-thời chẳng là cảnh thứ nhứt của tấn kịch đại-nạn?

Dưới cán viết của sử-gia *Josèphe*, sự tàn-phá Giê-ru-sa-lem (năm 70 S. C.) chứng thực lời tiên-tri đó của Chúa ứng-nghiem từng chữ từng nét. Xưa nay chưa từng có một cảnh-tượng đau-khổ và tàn-phá thảm-khốc như thế. Chẳng có gì địch-thực bằng lời Chúa phán rằng nếu những ngày ấy không rút ngắn, ắt non-dân thành Giê-ru-sa-lem phải chết hết. Nhưng, cũng như xưa kia Đức Chúa Trời sẵn lòng dung-thứ thành Sô-dôm và Gò-mô-rơ, bây giờ vì có kẻ được chọn, những ngày kinh-khiếp rút ngắn, và một phần dân

sót lại thoát khỏi Giê-ru-sa-lem. Hiện-tình thế-giới há chẳng y như thế? Chúng ta há chẳng nên nhắc Chúa nhớ lời hứa thành-tín của Ngài?

**Thế-giới đau-khổ đòi dân
Chúa cầu thay**

LỜI hứa này há chẳng thiết-tha kêu-gọi chúng ta gắng-vó cầu-nguyện? Cuộc chiến-tranh này càng kéo dài, càng uổng mất nhiều hơn-mạng. Chúng ta có quyền thiêng-liêng tin rằng nhờ lời cầu thay và vì có những kẻ được chọn, những ngày tàn-khốc này sẽ rút ngắn và không còn hoại-phí mạng người quý-báu như vậy nữa. Lòng tin-đồ khắp các nước há chẳng thiết-tha mong-mỏi cuộc chiến-tranh này mau kết-liễu và có một nền hòa-bình lập trên công-lý sao?

Trong truyện Phao-lô bị đắm tàu, ta thấy vì có ông và đồng-bạn mà 276 hành-khách khỏi làm mồi cho đợt sóng. Cao-sâu thay là lời của thiên-sứ đứng bên Phao-lô trong đêm giông-tổ ấy: «Hỡi Phao-lô, đừng sợ chi hết,.... Đức Chúa Trời đã ban cho ngươi hết thảy những kẻ cùng đi biển với ngươi» (Sứ 27 : 24). «Chúa đã ban cho!» Ý-tưởng này há chẳng giục lòng chúng ta càng thêm sốt-sắng cầu thay, cứ bền-đổ cho đến khi được nhậm? Vì có những kẻ được chọn, Đức Chúa Trời có thể gìn-giữ mạng sống hàng trăm, hàng ngàn người, là kẻ sẽ phải chết nếu cuộc chiến-tranh này không rút ngắn. Phải cầu-nguyện! Xin Đức Chúa Trời giúp chúng tôi đáp lại tiếng gọi khẩn-thiết ấy!

**Thế-giới nhờ đâu được Chúa
thương-xót?**

NHUNG tại sao Đức Chúa Trời quá coi trọng lời cầu-nguyện của kẻ được chọn, đến nỗi vì có họ, Ngài vui lòng rút ngắn những ngày đại-nạn? Chỉ vì họ liên-lạc mật-thiết với Ngài và đã được chuộc bằng giá cao, là huyết báu của Đức Chúa Jê-sus, Con Ngài. Như Phao-lô, họ được Đức

Chúa Trời lựa-chọn để «thuộc về Ngài và hầu việc Ngài.» Vậy chẳng lạ gì, nếu Đức Chúa Trời vui-thích đáp lời cầu-nguyện của những kẻ «đã tìm kiếm Ngài, và hết sức rờ tìm cho được,» và «trong Ngài được sống, động và có» (Sứ 17 : 28). Chúa ưa sự thương-xót, nên kẻ được Ngài lựa-chọn chẳng cầu-nguyện luống công; vì họ ở rải-rác khắp thế-giới, kêu-xin Đức Chúa Trời dẫn thi-hành sự phán-xét, cũng nhớ lại sự thương-xót của Ngài và rút ngắn những ngày sâu-thẳm khắp năm châu.

Thế-giới có cơ được bớt hoạn-nạn

LỚN-LAO thay, đặc-quyền và trách-nhiệm của dân Đức Chúa Trời! Kia xem, một nhóm nam, phụ, lão, ấu, trong số ấy ít kẻ đứng vào địa-vị cao-trọng. Nhưng họ là phần-tử của một đạo binh lớn đóng khắp mọi nước, cả đến những nơi mà kẻ cầm quyền hung-hăng chống-ngịch Chúa và bắt-bớ dân Ngài. Trong thời-kỳ sóng bội đạo tràn-ngập này, Đức Chúa Trời chẳng những cần người trung-thành như Áp-đi-a «rất kính-sợ Chúa,» sống cũng cần tin-đồ dũng-mãnh như Ê-li chẳng sợ tố-cáo và kết án tội-ác. Nhờ những bậc ấy làm chứng và cầu-nguyện, sự đoán-phạt bèn ngừng lại, tai-họa tránh khỏi, cuộc phục-hưng lớn dấy lên, và muôn ngàn người quay về với Đức Chúa Trời (I Vua 18 :). Vậy, hỡi độc-giả, là tin-đồ yêu-quí đã được Ngài lựa-chọn, hãy cứ làm chứng, cứ cầu-nguyện: chẳng phải là luống công đâu, nhưng trái lại, vì có anh em, những ngày đại-nạn này có thể rút ngắn. «A-men, lạy Đức Chúa Jê-sus, xin hãy đến!» — T. K. B.

XIN cầu-nguyện cho công-cuộc rao-truyền Tin-Lành khắp thế-giới khỏi bị trở-ngại không cứ cách nào.

ANH em hãy đón coi hai số báo tháng Aoút và Septembre in chung thành một tập.